

United States Holocaust Memorial Museum

Interview with Stasė Slavinskienė **RG-50.473*0230**

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Pirmiausia norėjau paprašyti, kad prisistatytumėte. Koks jūsų vardas ir pavardė?

Stasė Slavinskienė: Slavinskienė Stasė.

Alicija Žukauskaitė: Kuriais metais esate gimusi?

Stasė Slavinskienė: 1927.

Alicija Žukauskaitė: Ir kur?

Stasė Slavinskienė: Čia pat, Pakuonyje.

Alicija Žukauskaitė: Mes buvome pas jus atvažiavę prieš keletą mėnesių, kalbėjomės, jūs pasakojote mums savo prisiminimus, ir mes šiandien sugrįžome, kad galėtume jus užrašyti į videojuostelę. Kai prasidėjo karas, kur jūs tada gyvenote?

Stasė Slavinskienė: Per patį karą buvome išbėgę.

Alicija Žukauskaitė: Bet kai prasidėjo karas?

Stasė Slavinskienė: Čia gyvenom.

Alicija Žukauskaitė: Ar Pakuonyje gyveno žydų?

Stasė Slavinskienė: Septyni žydai. Septynios žydų šeimos.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs prisimenate jų pavardes?

Stasė Slavinskienė: Prisimenu.

Alicija Žukauskaitė: Ar galit pasakyt?

Stasė Slavinskienė: Pirmiausia, Dovidkė, Jenkelis, Šimkė, Taupkė ir Zelbus.

Alicija Žukauskaitė: Dar dviejų trūksta.

Stasė Slavinskienė: Neprisimenu.

Alicija Žukauskaitė: O vaikų vardus ar prisimenate?

Stasė Slavinskienė: Tai mano tėviškė, ir šalia jų namas pastatytas. Tai Jankelis, senis, numirė prieš karą. O vaikai buvo Mendelis, Išarkė, Rivkė, Reškė, dar kažkoks vardas. Senoji Jankelienė buvo, tai nežinau jos vardo...

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, ar jūs matėt, kas su jais atsitiko, kai prasidėjo karas?

Stasė Slavinskienė: Tai juos paėmė, surinko iš gyvenamų patalpų; vyrus išvežė į Garliavą, moteris, - čia buvo kalėjimas, tai uždarė. Bet vyrus prieš dvi savaites paėmė, surinko, o moteris vėliau. Jas palaikė per naktį ir paskui pėsčias varė į Darsūniškį.

Moteris ir vaikus. O vyrus į Garliavą.

Alicija Žukauskaitė: Kai prasidėjo karas, kiek laiko dar vyrai gyveno, kol juos surinko?

Stasė Slavinskienė: Gyveno dar nemažai, gal dvi savaites.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs matėte, kaip surinko vyrus?

Stasė Slavinskienė: Iš tolo mačiau. Pas tą Jankelį dar buvo suvažiavę dukterų žentai.

Atėjo baltaraištis, liepė išeit, ir nuvarė. Iš kito namo vėl. Surinko, surikiavo ir į mašiną sukrovė.

Alicija Žukauskaitė: O kaip išvežė ar matėt?

Stasė Slavinskienė: Ne, nemačiau.

Alicija Žukauskaitė: O kada tas buvo, dieną, naktį?

Stasė Slavinskienė: Panašiai po pietų.

Alicija Žukauskaitė: Sakot, atėjo baltaraištis. Ar jis vienas buvo?

Stasė Slavinskienė: Trys kokie.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs pažiojote tuos baltaraiščius?

Stasė Slavinskienė: Jau dabar nėra gyvų. Bet pažinojau.

Alicija Žukauskaitė: Ar jie buvo iš Pakuonio?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

Stasė Slavinskienė: Iš Pakuonio, turėjo namus.
Alicija Žukauskaitė: Gal pavardes prisimenate?
Stasė Slavinskienė: Vejaitis, Žekas... Navakauskas.
Alicija Žukauskaitė: Tai tie trys atėjo ir liepė vyrams išeiti. O kodėl jūs juos vadinote baltaraiščiais?
Stasė Slavinskienė: Jie buvo baltus raiščius užsirišę ant rankovių.
Alicija Žukauskaitė: Ar jie turėjo uniformas?
Stasė Slavinskienė: Ne. Tai dar nušovė... Zakarauską. Kai atėjo vokiečiai, čia rusai buvo. Jie traukė link Nemuno, o tie neleido, norėjo suimti tuos rusus. Pasidarė muštynės, rusai nepasidavė, tai tris nušovė.
Alicija Žukauskaitė: Tris baltaraiščius?
Stasė Slavinskienė: Nežinau, ar anie buvo baltaraiščiai, bet jie norėjo suimt bėgančius rusus.
Alicija Žukauskaitė: Kiek laiko dar buvo moterys, kai vyrus išvežė?
Stasė Slavinskienė: Tris dienas, neilgai.
Alicija Žukauskaitė: Ar jūs matėt, kaip jas išvarė į kalėjimą.
Stasė Slavinskienė: Kaip varė į kalėjimą, mačiau, ir paskui link Dragūniškių. Šičia eina kelias link Dragūniškių.
Alicija Žukauskaitė: Kas varė?
Stasė Slavinskienė: Na irgi iš tų pačių baltaraiščių. Ir iš kaimo buvo; Daliūnai, du sūnūs, tėvas Černevičius. Ir varė visi. Aš dar tokia mergaitė buvau, visų pavardžių nežinojau. Daug jų buvo, tų baltaraiščių, daug buvo.
Alicija Žukauskaitė: Ar tas moteris saugojo kas nors kalėjime?
Stasė Slavinskienė: Saugojo Kavaliauskas.
Alicija Žukauskaitė: Ar jūs buvte nuėjusi, ar matėte ką nors?
Stasė Slavinskienė: Aš nebuvau, bet žmonės sakė, kad labai raudėjo. Kai varė pro mano tėviškę tą pulką, baisiausiai rėkė, o ta mūsų kaimynka Jankelienė tiesiog krito ant gatvės. Bet iš karto pradeda rėkt, mušt. Sena moteriškė.
Alicija Žukauskaitė: Kas mušė?
Stasė Slavinskienė: Tie baltaraiščiai.
Alicija Žukauskaitė: Tai jūsų tėviškė buvo šalia Jankelių namo.
Stasė Slavinskienė: Jų namas buvo ant mūsų žemės.
Alicija Žukauskaitė: Tai ją varė pro jos namą, taip išeina?
Stasė Slavinskienė: Prie pat gatvės namas buvo.
Alicija Žukauskaitė: O kokiam atstume jūs stovėjot, kai juos varė?
Stasė Slavinskienė: Prie pat gatvės. Reikėjo atsisveikint. Jau ką mačiau, tai mačiau, nenoriu didžiausiam priešui linkėt. Dar šiandien mano akyse stovi.
Alicija Žukauskaitė: Tai jūs atsisveikinote?
Stasė Slavinskienė: Atsisveikinome. Mano tėvai labai gerai sutiko su tais Jankeliais...
Alicija Žukauskaitė: Ar jūs žinojot, kur juos varo ir dėl ko?
Stasė Slavinskienė: Sakydavo žmonės, - šaudys.
Alicija Žukauskaitė: Sakot, išvarė į Darsūniškio pusę. O kas buvo paskui?
Stasė Slavinskienė: Liko tuščias namas ir viskas.
Alicija Žukauskaitė: Aš suprantu, o kas atsitiko su tais žmonėmis tam Darsūniškyje?
Stasė Slavinskienė: Tai sako, šaudė.
Alicija Žukauskaitė: Ar jūs girdėjote šūvius?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Stasė Slavinskienė: Trys kilometrai, už Nemuno.

Alicija Žukauskaitė: Tai jeigu buvo tik septynios šeimos, vadinasi, ta grupė neturėjo būti labai didelė?

Stasė Slavinskienė: Nedidelė.

Alicija Žukauskaitė: O kiek buvo tų, kurie varė?

Stasė Slavinskienė: Daug buvo. Su šautuvais iš vienos pusės, iš kitos.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs buvote po to kada nors nuėjusi į tą vietą?

Stasė Slavinskienė: Ne, nebuvau. Paskui už dviejų savaitių buvo varžytinės, tą menką turtą varžė. Puodus visokius. Tai ten buvau nubėgus. Bet gerų daiktų jie neleido varžyt, jie patys išsidalino, o šlamštą kokį, puodą kokį...

Alicija Žukauskaitė: O geri daiktai ten buvo?

Stasė Slavinskienė: Nieko nesimatė.

Alicija Žukauskaitė: Kas organizavo tas varžytines, kas kėlė tuos daiktus?

Stasė Slavinskienė: Tai buvo valdžia mieste: milicijos viršininkas Kuodis ir tos apylinkės viršaitis Sniečkus.

Alicija Žukauskaitė: Tai jie keldavo tuos daiktus?

Stasė Slavinskienė: Jie buvo valdžia...

Alicija Žukauskaitė: Bet man įdomu, kas dalino, kas siūlė?

Stasė Slavinskienė: Ai, tai čia Bielinskas, Burbinio du sūnūs. Aš ten neilgai buvau.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs pirkot ką nors?

Stasė Slavinskienė: Ne, mes gyvenom kaime, mums kitokių dalykų reikia.

Alicija Žukauskaitė: O žmonės iš minios pirkto?

Stasė Slavinskienė: Pirko.

Alicija Žukauskaitė: O prisiminkit, prašau, kokius ten daiktus pardavinėjo?

Stasė Slavinskienė: Na, ką žmogus turėjo. Mane dabar išvežtų?.. Kur geresnis, tai pasiima baltaraištis, o paskui pridėjo tokią krūvą... Mačiau pro langą, kaip po varžytinių tie baltaraiščiai darė reviziją, kilnojo iš tos krūvos, dalinosi.

Alicija Žukauskaitė: Ar miestelyje buvo parduotuvių?

Stasė Slavinskienė: Buvo viena lietuviška, o visos kitos jų buvo.

Alicija Žukauskaitė: O kas atsitiko su tuo turtu, kuris buvo parduotuvėse?

Stasė Slavinskienė: O ką aš žinau, dingo. Mūs kaimynė Jankelienė kepavo duoną ir pardavinėdavo. Baisiai skanią išnepdavo bulką, duoną... O jos žentas buvo reznikas, tai visiems žydams pjaudavo gyvulius. O karo pradžioj suvažiavo keturi žentai ir papuolė į tą...

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, ką žmonės kalbėjo, kas šaudė?

Stasė Slavinskienė: Na aš varant vokiečių nemačiau. Vien tik lietuviai, baltaraiščiai. Toks buvo Batutis. Aš jį pažinojau, jo sesuo netoli gyveno. Atėjęs sakė, kad nurengė sijoną, ten buvo pinigų įsisiuvus buvo žydelkutė, ir nušovė paskui. Žmonės pasakojo.

Alicija Žukauskaitė: O ar girdėdavot tokių kalbų, kur patys pasakoja, ką jie darė, kaip jie darė?

Stasė Slavinskienė: Na, jie jau buvo suaugę. Mano tėtis nebuvo linkęs tokiom temom klausinėt, jie neužeidavo pas mus. Paskui, kai vokiečiai traukėsi, visi išbėgo. Ant rubežiaus pagavo Mandeiką, Žeką.

Alicija Žukauskaitė: Kas paskui buvo su tais, kuriuos pagavo? Ar teismas koks buvo?

Stasė Slavinskienė: Ištrėmė į Rusiją.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Aną kartą, kai kalbėjomės, jūs sakėte, kad vyrus susodino į sunkvežimį ir išvežė. Ar jūs matėt tą sunkvežimį?
Stasė Slavinskienė: Nemačiau.
Alicija Žukauskaitė: Sakykit, be tų areštų, apie kuriuos dabar pasakojote, ar jūs matėte dar kokius nors areštus?
Stasė Slavinskienė: Nemačiau, tik mačiau, kaip žydai bėgo su vežimu, juos sustabdė ir viską atėmė.
Alicija Žukauskaitė: Kiek tų vežimų buvo?
Stasė Slavinskienė: Trys ar keturi. Bet čia buvo ne Pakuonio žydai.
Alicija Žukauskaitė: Iš kokios pusės jie atvažiavo?
Stasė Slavinskienė: Nuo Prienu.
Alicija Žukauskaitė: O kas juos sustabdė?
Stasė Slavinskienė: Milicijos įgaliotinis Skuodis.
Alicija Žukauskaitė: Tai tas Skuodis sustabdė tuos tris vežimus?
Stasė Slavinskienė: Kartu su baltaraiščiais ir atsivarė. Milicija buvo netoli mūsų, dėlto aš mačiau.
Alicija Žukauskaitė: Kas buvo paskui?
Stasė Slavinskienė: Tą vežimą įvarė į kiemą milicijos, o juos nuvarė į kalėjimą gale miestelio.
Alicija Žukauskaitė: Ar tuose vežimuose buvo tik žmonės, ar ir daiktai sudėti?
Stasė Slavinskienė: Daiktai sudėti.
Alicija Žukauskaitė: O tuose vežimuose sėdėjo seni, jauni?
Stasė Slavinskienė: Vieną senuką mačiau, moteris kelias mačiau, po dvi vienam vežime buvo, kitam du vyrai buvo ir vaikų buvo.
Alicija Žukauskaitė: Iš kur jūs žinot, kad jie buvo žydai?
Stasė Slavinskienė: Tai jei bėgo tais laikais, tik žydėliai bėgo, kiti žmonės nebėgo.
Alicija Žukauskaitė: Jūs pasakėte labai konkretų skaičių, kad Pakuonyje gyveno 7 žydų šeimos. O kiek Pakuonyje gyveno lietuvių šeimų?
Stasė Slavinskienė: Visa gatvė. Aš toj gatvėj ir gyvenau, tai namas prie namo. Lietuvių buvo daug daugiau, negu žydų.
Alicija Žukauskaitė: O kas atsitiko su tais žydais, kuriuos į kalėjimą uždarė?
Stasė Slavinskienė: Nieko nežinau, daugiau jų nemačiau.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.